

Introductie

Voorjaar 2003. In het gebied tussen Zwolle, Apeldoorn en Deventer, kortweg aangeduid als 'de driehoek', breken een aantal uiterst besmettelijke veeziekten uit. Het spookbeeld van een nieuwe MKZ-crisis doemt op. De dodelijke ziektes drijven boeren tot wanhoop, maar er breekt pas echte paniek uit als blijkt dat er ook menselijke slachtoffers vallen. De autoriteiten dreigen met rigoreuze maatregelen.

Wat is de oorzaak? Toeval? Het logische gevolg van de bio-industrie? De hand van God... of de hand van Allah?

Inspecteur Ben van Arkel (bekend van vorige misdaadromans van Vis), inmiddels stafmedewerker van het regionale korps in Zwolle, krijgt opdracht om de zaak te onderzoeken. Zijn speurtocht brengt hem via een reeks bizarre gebeurtenissen op een geheimzinnige figuur die de codenaam 'Barabbas' draagt.

1

Ze lagen arm in arm, hun voeten gekruist, hun hoofden naar het westen gekeerd. Zes Engelse soldaten, vijftientig jaar na hun dood gevonden bij Passendale, niet ver van de grens met Frankrijk. Ze waren opvallend goed geconserveerd. Zo goed dat je aan hun gelooide, zwartbruine gezichten kon zien dat ze op het moment van hun dood jong waren: achttien, negentien, hooguit twintig jaar oud. Hun uniformen en schoenen waren bijna vergaan, maar nog steeds herkenbaar als kledingstukken uit het Engelse leger aan het eind van de Eerste Wereldoorlog. Zij hadden het einde van de oorlog net niet gehaald en zouden allang tot stof zijn vergaan als hun kameraden hen niet arm in arm hadden begraven in de veenlaag onder de klei waarop ontelbare jonge mannen waren gesneuveld. Nu, vijftientig jaar later, was het niet eenvoudig vast te stellen wat de doodsoorzaak was geweest. Op het eerste gezicht waren er geen verwondingen. Niets wees op een granaat die in de groep was ontploft en hen in stukken had gereten of een mitrailleur die hen in een hinderlaag had gedood. Het kon een gasaanval zijn geweest, maar dan vielen er gewoonlijk veel meer slachtoffers. Nee, er moest een speciale reden zijn waarom de zes mannen op deze ongebruikelijke manier waren begraven.

'Merkwaardig,' zei majoor Mulberry. Hij hurkte naast het lijk aan de rechterkant en boog diep voorover alsof hij het raadsel van dichtbij beter kon doorgronden.

De tweede man hurkte aan de andere kant van de rij doden. Hij droeg geen uniform, zoals Mulberry, maar kaplaarzen, een driedelig pak en een loshangende trenchcoat, waarvan hij de slippers zorgvuldig over zijn dijen

legde. Hij streek over het zwartbruine gelaat van de dichtstbijzijnde dode en rook aan zijn vinger.

‘Inderdaad, merkwaardig,’ zei hij. ‘Wat is hier gebeurd?’

‘Die arme kerels zijn in een hinderlaag gelopen en tegelijk vermoord,’ zei Mulberry kortaf. ‘De moffen hebben hier tienduizenden van onze jongens afgeslacht.’

De ander glimlachte. ‘Er zijn aan beide kanten gruwelijkheden bedreven, David. De vraag is hoe deze jongens zijn gestorven en waarom ze op zo’n merkwaardige, aandoenlijke manier zijn begraven.’ Zijn Engels was bijna volmaakt. Alleen een geboren Engelsman hoorde een spootje van het Duitse accent.

Mulberry keek hem scherp aan. ‘Wij zorgen voor onze doden, Herr Steinlitz. Wij gaven de jongens die jullie vermoordden tenminste een fatsoenlijke begrafenis.’

‘Wij ook, majoor, wij ook.’ Steinlitz keek peinzend naar de lichamen. ‘Vindt u het goed dat ik een paar foto’s maak?’

Nee, dat vind ik niet goed, dacht Mulberry. Het is verdomme jouw schuld dat die zes arme kerels hier liggen. Nou ja, niet van jou, maar van je voorouders. Moordenaars met punthelmen en bakkebaarden. En noem me verdomme geen David!

Hij knikte.

Steinlitz haalde een kleine digitale camera uit zijn zak en maakte een serie opnamen. Na elke klik keek hij op het schermje en maakte de volgende foto iets dichterbij. Het is een soort ontheiliging dat uitgerekend een Duitser de expert moet zijn om dit raadsel te verklaren, dacht Mulberry. We hebben in Engeland toch ook veenlijken? Wie is die vent? Patholoog-anatoom, microbioloog én historicus. Het was inderdaad een combinatie die je niet vaak tegenkwam, ook niet in zijn eigen specialisme: het uitzoeken van de identiteit van gesneuvelde geallieerde soldaten uit beide wereldoorlogen. Het zou bij deze zes jongens niet meevallen. In ’14-’18 legden ze de gebitskenmerken nog niet vast, hooguit bij toeval als een tandarts achter het front iets interessants vond. Die kans was klein, want de gebitten van de zes doden waren het enige dat er nog gaaf uitzag. Hij zou de uniformresten vezel voor vezel moeten onderzoeken om uit te vinden bij welk regiment de jongens hadden gezeten en vervolgens zou hij de archieven even zorgvuldig na moeten pluizen in de hoop dat iemand had opgeschreven waarom ze de zes doden arm in arm in het veen hadden gelegd. Je moest geloven in dit werk, anders werd je knettergek. Bij lijken uit ’40-’45 had je een redelijke kans om de nabestaanden terug te vinden. Hun dankbaarheid was een beloning voor het monnikenwerk, maar bij doden uit de Eerste Wereldoorlog was de kans op dankbare familieleden vrijwel nihil.

Steinlitz borg zijn camera op. ‘U krijgt natuurlijk een complete set afdrukken, majoor.’

Mulberry knikte. ‘Waar wilt u ze onderzoeken?’

‘In het lab.’

‘Ik neem aan dat ik te zijner tijd de resultaten krijg?’

Steinlitz glimlachte. ‘Uit de eerste hand, majoor. U bent welkom bij de autopsie.’

Mulberry toonde voor het eerst een zuinig glimlachje. ‘U accepteert een pottenkijker?’

‘U bent geen pottenkijker. Integendeel, ik stel uw expertise op prijs. Bovendien zijn dit uw doden. Ik mag slechts proberen hun dood te ontraadselen.’

‘Wie geeft de doorslag: de patholoog of de historicus?’

Steinlitz hurkte weer neer en keek met een intense, bijna broedende blik naar de zes lijken. Toen keek hij op en zei: ‘De laatste, hoop ik.’

‘Wat is hier volgens u dan gebeurd?’ vroeg Mulberry gespannen.

‘Dat weet ik pas na het onderzoek, maar als experts onder elkaar durf ik me wel aan een veronderstelling te wagen. Het zou me niet verbazen als ze aan de Spaanse griep zijn bezweken.’

‘Hier, in Passendale? Die griep kwam toch pas aan het eind van de oorlog?’

‘Hier begon het.’

Mulberry keek hem onderzoekend aan. ‘Als ik mij goed herinner begon hij in 1917 in Kansas en ging de epidemie even plotseling over als hij opkwam.’

‘Klopt.’

‘Hoeveel doden hadden we hier? Tienduizend? Honderdduizend?’

‘Wereldwijd tussen de twintig en veertig miljoen.’

‘Mijn God.. Hoe komt het dat we dat nu niet meer weten?’

‘Het virus is verdwenen.’

‘Uitgeroeid?’

‘Nee, zoals ik zei: verdwenen. Sommige virologen beweren dat het nog ergens bestaat, op een plek die geen mens weet, en wacht op de kans om weer virulent te worden.’

Mulberry keek lange tijd naar de zes doden. ‘Dat kan dus hier zijn,’ zei hij tenslotte. ‘Een bizar idee. Al vraag ik me af waarop u dit baseert na zo’n eerste veldonderzoek.’

‘Gewoon een veronderstelling. Niet meer, niet minder.’

Ik hou niet van dat soort veronderstellingen, dacht Mulberry. Als er ook maar een syllabe van klopt moeten we de lijken onmiddellijk verbranden en het graf dichtgooien en bedekken met een dikke laag klei. En we moeten er vooral nooit meer over praten. Maar dat kon al niet meer. Reuter had de vondst al gemeld aan elke krant die het maar wilde plaatsen. Nog geen man overboord. Mulberry herinnerde zich een onderzoek uit 1998 toen een internationale groep wetenschappers op Spitsbergen de lijken van acht mijnwerkers uit de permafrost groef om het Spaanse griepvirus te isoleren. Het onderzoek werd met veel tamtam aangekondigd en later hoorde

niemand er meer iets van: mislukt, halverwege afgebroken en zonder publiceerbare resultaten afgesloten.

‘Die veronderstelling van u betekent dat ik de zaak overneem,’ zei hij bruusk.

Steinlitz keek hem strak aan. Als hij al razend was verborg hij het meesterlijk, dacht Mulberry. Maar in Steinlitz’ stem klonk beheerste woede toen hij zei: ‘Dat kunt u niet maken, majoor. Het gaat om een onderzoek van internationaal belang waarvoor ik namens uw regering opdracht heb gekregen. Ik accepteer dit niet.’

Mulberry haalde zijn schouders op.

‘Wat gaat u nu doen?’ vroeg Steinlitz na een poosje.

‘Ik haal ze hier weg en ik berg ze ergens op waar ze veilig zijn.’

‘Andere vraag: wat wilt u dat ik doe?’

‘Uw mond houden. Alles wat hier gezegd, zelfs maar gedácht is mag nooit naar buiten komen. En ik ga mijn superieuren met klem aanraden het onderzoek intern te houden.’

‘Ik ben ingehuurd door uw regering.’

‘Helaas.’

De twee mannen keken elkaar aan: Steinlitz met een boze, gekwetste blik, Mulberry met ijzige kalmte. Hij zal me nooit meer David noemen, dacht hij.

‘Ik heb slechts een veronderstelling geuit, majoor,’ gromde Steinlitz.

Mulberry zweeg.

‘Natuurlijk grijp ik, zoals elke wetenschapper, de kans om een nieuw, veelbelovend onderzoek te starten waar anderen gestopt zijn,’ vervolgde Steinlitz op verzoenende toon. ‘En het spreekt vanzelf dat ik de doden met uiterste prudentie zal behandelen en niet eerder zal publiceren dan met toestemming van uw regering.’

Mulberry stiet een korte lach uit. ‘Publiceren? We moeten deze zes jongens beter bewaken dan onze atoomgeheimen. Hebt u al één seconde nagedacht over wat er kan gebeuren als uw veronderstelling klopt?’

‘Ja.’

‘Durft u de verantwoordelijkheid te nemen als het mis gaat? Als, ik veronderstel maar iets, een of andere geflipte idioot uw virus in handen krijgt en er leuke dingen voor de mensheid mee gaat doen? Veertig miljoen nieuwe doden! En waarom? Omdat dokter Steinlitz zich als wetenschapper wilde bewijzen. Ha!’

Steinlitz zuchtte. ‘Er is op dit moment niet met u te praten, majoor. Goed, legt u het maar voor aan uw superieuren. Ik zal dat ook doen bij mijn opdrachtgevers. Wie weet treffen we elkaar nog eens en misschien gebeurt dat nooit meer. Het zou me niet spijten, moet ik u zeggen.’

‘Wederzijds.’

‘Dan zijn we het tenminste over één ding eens.’

‘Tot onze bazen hier uitspraak over hebben gedaan zeg ik u uit naam van mijn regering: wat hier ligt is staatsgeheim.’

‘U bent niet bevoegd tot dergelijke uitspraken.’

‘Dat kan me niet schelen, dokter Steinlitz. Ik vertegenwoordig hier de Engelse regering en zelfs al zijn we op vreemd grondgebied: ik verklaar deze vondst tot geheim en ik raad u aan dat te respecteren. Als u tenminste nieuwe opdrachten van mijn regering wilt krijgen.’

*

Op dinsdagochtend 8 april 2003 stapte een man van een jaar of vijftig, misschien vijfenvijftig uit de intercity op het Haagse centraal station. Hij bleef op het perron staan, een paar meter van de eersteklascoupé en keek om zich heen. De andere reizigers spoedden zich naar de uitgang en niemand had oog voor de man die de omgeving in zich opnam met de intensiteit van iemand die na een lange afwezigheid terugkeert op bekend terrein. Hij was lang, mager en goed gekleed. Niets bijzonders. Elke dag kwamen er lange, magere, goed geklede mannen op dit station aan. Maar deze man had iets bijzonders dat je pas zag als je hem van dichtbij bekeek. Hij had namelijk geen neus. Of ja, hij had wel een neus, een tamelijk forse zelfs (als er een gapend gat had gezeten zou iedereen met een grote boog om hem heen gelopen zijn), maar als je goed keek zag je dat die neus knap, maar onmiskenbaar was aangenaaid. Aan weerskanten liepen ragfijne lijntjes littekenweefsel en in het beweeglijke gezicht was de neus star, onbeweeglijk.

Op die vroege dinsdagochtend hadden de treinreizigers wel wat anders te doen dan naar neuzen te staren. Zelfs de man die hem ruw aanstootte in zijn haast om de trein te halen zag niets bijzonders aan de vent die hij bijna omver rende.

De man liep naar de uitgang. Hij bleef staan bij een geldautomaat, pinde een fors bedrag dat hij zorgvuldig in een leren portefeuille borg, keek weer met die intens nieuwsgierige blik om zich heen en liep naar buiten. Het was prachtig weer. Op het hoofd van een bronzen beeld zat een duif die met rode kraalogen naar de krantenverkoper keek die hem met schorre stem verleide dichterbij te komen: ‘Kom hier, schijterd, dan draai ik je nek om.’ De duif bleef op het hoofd van de bronzen beroemdheid zitten en poepte op zijn linkerschouder. De man glimlachte. De krantenverkoper grijnsde terug. ‘Krantje, meneer?’

De man knikte. Hij betaalde met een bankbiljet, wuifde toen de ander omstandig naar wisselgeld begon te zoeken en liep glimlachend verder.

‘U krijgt nog terug,’ mompelde de krantenverkoper die eindelijk een handvol munten uit zijn jaszak had gehaald, maar de man hief zijn krant en liep snel door.

De verkoper haalde zijn schouders op. ‘Zelf weten.’ Hij stak het bankbiljet in zijn borstzak, liet de munten in zijn jaszak glijden en grijnsde naar de duif. ‘Nou jij nog. Kom hier, lekkertje, dan zal ik je een rotschop geven.’

‘Dierenbeul!’

De krantenverkoper draaide zich om. Achter hem stond een blond meisje met een linnen tas van Milieudefensie aan haar schouder.

De duif vloog op.

‘Zie je wel. Nou heb je hem weggejaagd,’ zei ze boos.

‘Welnee, hij gaat ergens anders schijten,’ zei hij luchtig. ‘Moet je een krantje, schat?’

‘Ik moet jouw kranten niet,’ zei ze vinnig. ‘Alleen *De Telegraaf* zeker?’

‘Ook, ook. En *de Volkskrant* en het *AD*. Zeg het maar. Ze barsten alledrie van het milieu.’

Het meisje aarzelde. ‘Nou, geef me dan maar *de Volkskrant*. Wat kost dat?’

‘Niks.’ Hij gaf het meisje dat hem verbouwereerd aankeek de krant en zei grijnzend: ‘Omdat je zo van dieren houdt.’ En omdat je zo’n lekker kontje hebt, dacht hij, maar dat zei hij niet.

‘Dat hoeft helemaal niet! Ik kan best betalen, hoor!’

‘Moven, schat. Je staat in m’n zon.’

Ze keek hem met grote blauwe ogen aan. Toen deed ze een pasje naar voren en gaf een zoen op zijn stoppelwang. ‘Dank je wel. En niet meer zo boos zijn op die duif, hoor. Hij kan er ook niks aan doen dat hier geen wc is.’

Hij legde zijn hand op zijn wang en keek haar glimlachend na terwijl ze met kordate passen naar de Bezuidenhoutseweg liep. Het tasje danste op haar rug.

‘Mag ik een *Telegraaf*?’ zei een harde, geaffecteerde vrouwenstem.

Hij draaide zich met tegenzin om. Achter hem stond een hoogblonde vrouw die gebiedend haar linkerhand uitstak. In de rechter droeg ze een zwart gelakt rieten koffertje.

‘Zeker, mevrouw. Dat is dan twee euro.’

‘Hij kost een vijftientig.’

‘Deze niet. Dit is de speciale editie voor de buitenverkoop.’

‘Dat meisje kreeg hem gratis.’

‘Dat was mijn nichtje. Twee euro, alstublieft.’

De vrouw betaalde. ‘Ik zag wel hoe je naar haar keek,’ zei ze met een zuinig mondje. ‘Je nichtje! Ha! M’n tante!’

De verkoper grinnikte. ‘U zou haar tante kunnen zijn.’

Ze keek hem verrast aan. ‘Lijk ik op haar?’

‘Een beetje,’ loog hij. Hij keek haar na toen ze met klikkende hakken en de krant onder haar arm geklemd over het zonnige plein liep en mompelde: ‘Mocht je willen.’

Niemand had kunnen denken dat Ilse Rutten, boerendochter uit het Overijsselse gehucht Balk, nog eens als raamhoer in de Haagse Geleenstraat zou belanden. Haar ouders hadden haar dood verklaard toen ze achter het beroep van hun dochter kwamen, hoewel haar moeder nog een dappere poging had gewaagd om haar uit het leven te trekken, desnoods te sleuren. Iedereen die Ilse in haar jeugd had gekend – en dat waren bijna alle 1562 inwoners van Balk – voorzag dat ze al vroeg het dorp zou verlaten. ‘Ilse hoort in de grote wereld,’ zeiden ze en toen ze verdween, net eenentwintig jaar oud, en ondanks de naspeuringen van haar ouders en de politie spoorloos bleef, doken de geruchten op. Sommigen zeiden dat ze naar Parijs was gegaan om mee te doen in de *Folies Bergère*. Iemand anders beweerde dat hij haar in Berlijn in een dure nachtclub had gezien, maar ze hoonden hem weg. Het was al uiterst onwaarschijnlijk dat een meisje uit Balk, uit een orthodox christelijk gezin bovendien, een nachtclub in Berlijn zou frequenteren, laat staan er zou werken.

Nieuws vervliegt, zelfs in Balk. Twee jaar later praatten ze zelden meer over Ilse en vier jaar later was ze vergeten. Tot een dorpsgenoot haar achter het raam ontdekte. Het was nog de vraag wie meer schrok: hij of zij. Hij liep als een haas de straat uit en Ilse wist niet hoe snel ze zich aan moest kleden. Die dag kwam er niets meer van werken, maar de volgende dag zat ze weer op haar plek en de daaropvolgende dagen ook. Tot haar moeder verscheen en met haar handen in haar zij voor het raam van haar dochter stond. Ilse trok haar duster aan, deed de gordijnen dicht en liet haar moeder binnen. Geen van tweeën zei later ooit een woord over het gesprek dat in het bedompte peeskamertje plaatsvond en de buurvrouwen, waarvan er een uit Tsjechië en de ander uit Ivoorkust kwam, konden helaas niet verstaan wat moeder en dochter tegen elkaar zeiden. Na een uur kwam mevrouw Rutten naar buiten. Ilse schoof de gordijnen open en ging in haar bodystocking voor het raam zitten. Haar moeder draaide zich met een ruk om en liep met kaarsrechte rug de straat uit. Sindsdien hadden ze niets meer van elkaar gehoord, maar soms zag Ilse dat beeld van haar moeder nog voor zich. Zomaar, zelfs op deze mooie dag in april, vier jaar na de breuk.

Ze was als altijd de eerste. De andere hoeren begonnen pas aan het eind van de ochtend, maar Ilse zat om halfacht op haar post. Boerengewoonte. Toch iets meegenomen van thuis. Ze zette koffie, maakte het bovenraam open en luisterde naar de merel die op het dak aan de overkant het hoogste lied zong. Het gaf haar een onbestemd gevoel van heimwee. Stel je voor dat klanten zingend de straat in zouden lopen. Ze glimlachte. Vroege vogels waren hier zeldzaam en zingen deden ze nooit. De man die aan de overkant van de straat liep zag er ook niet vrolijk uit, maar hij was goed gekleed en hij had een beschaafd gezicht. Ze schoof haar stoel dichterbij het raam en wenkte. Hij stak de straat over en bleef voor haar staan. Ilse likte langs haar lippen. In die pose leek ze op Marilyn Monroe en hij was oud genoeg om de gelijkenis te ontdekken. In de kamer van Martina

klonk gestommel. Ilse viel even uit haar rol. Wat deed die Tsjechische trut hier zo vroeg? Oprotten, mens, deze klant is voor mij! Ze grijnsde krampachtig, schoof de bh omlaag waardoor haar fraaie kleine borsten nog beter tot hun recht kwamen en spreidde haar benen. Prachtige benen die zelden hun uitwerking misten. De man deed een stapje naar voren. Ilse zag in het spiegeltje dat Martina haar stoel voor het raam schoof. De man keek opzij. Martina had reusachtige tieten. Als je hem wegkaapt, doe ik je wat! dacht Ilse.

De man duwde de deur open. Ze onderdrukte een grijns. Te laat, trut! Ze schoof de gordijnen dicht, pakte de klant bij zijn arm en leidde hem naar binnen. Op hoge hakken was ze even lang als hij en van dichtbij keek ze recht in zijn gezicht. Rare neus had-ie. Ze deed een stapje achteruit. Haar kuiten raakten de rand van het bed. Ze ging zitten en klopte op de sprei. Gehaakt door haar oma. Het mens moest eens weten..

De man ging naast haar zitten, een eindje van haar af. 'Goedemorgen,' zei hij beleefd.

'Hallo,' zei Ilse. 'Wat wil je, schat?'

'Ik weet het niet.'

'Je weet toch wel waar je bent, hoop ik?'

'Ja.. zeker..'

'Wil je praten?'

Hij gaf geen antwoord. Toen schudde hij zijn hoofd en zei: 'Ik wil eigenlijk alles.'

'Dat kan. Honderddertig mét condoom. Zonder is het dubbele prijs.'

'Zonder.'

Ze aarzelde, één seconde. Toen knikte ze. 'Akkoord. Dat is dan tweehonderdzestig. Vooruit.' Ze lachte haar Monroe-lach. 'Ik maak er tweehonderdvijftig van. Omdat het zulk mooi weer is. Heb je die merel gehoord?'

Hij glimlachte terug. 'Het is een lijster. Ik vroeg me al af hoe die hier terecht komt. Hij hoort in het buitengebied.'

Ik ook, dacht ze, we zijn allebei verdwaald. 'Heb je verstand van vogels?'

'Nee. Ik ken misschien vijftig soorten. Een beetje vogelaar kent er minstens tien keer zoveel.' Hij had een aangename, beschaafde stem. Wat doet die vent hier, dacht ze.

'Ik vind vijftig al heel wat. Goed schat, wat doen we? Vooruit betalen, alsjeblieft.'

Hij stond op en haalde vijf briefjes van vijftig euro uit zijn portefeuille. 'Alsjeblieft.'

'Merci.' Ze borg het geld zorgvuldig in haar tasje, schoof het met een voet onder het bed en begon zich uit te kleden.

'Hoe heet je?'

'Simon.' Hij verslond haar met zijn ogen. 'En jij?'

'Ilse,' zei ze. 'Vind je me mooi?'

'Prachtig,' zei hij schor. 'Je lijkt op Marilyn..'

Ze boog voorover en kuste hem licht op de lippen. 'Kleed je uit, Simon. Of moet ik je helpen?'

'Nee, nee..' Hij kleedde zich snel uit. Hij hield zijn schoenen aan en bleef met het bundeltje kleren in zijn handen staan. 'Waar kan ik ze neerleggen?'

'Op de stoel. Doe je je schoenen niet uit?'

Hij trok een grimas. 'Liever niet. Ik heb eh.. moeilijke voeten.'

'Daar heb ik iets voor.' Ze vulde een plastic bakje met warm water, deed er een bruistablet in en zette het voor het bed. Hij ging op de rand zitten, trok zijn schoenen en sokken uit en schoof ze haastig onder het bed toen een onmiskenbare zweetvoetengeur opsteeg.

Hij keek haar verlegen aan. 'Ik heb me vanmorgen echt gewassen.'

'Je hebt vast een eind gelopen,' zei ze kalm. 'En ik ben wel wat gewend.' Ze knielde voor hem neer, zette zijn voeten in het teiltje en begon ze te wassen.

'De vrouw die Jezus' voeten waste,' zei hij glimlachend. 'Droog je me met je haren?'

Ze keek op. 'Je naamgenoot vond het maar niks. Echt een farizeeër. Zo, klaar. Geef me je sokken, dan spoel ik ze uit en stop ze in de droger.'

Hij viste de sokken uit zijn schoenen. Ilse spoelde ze in het teiltje uit en stopte ze in een piepkleine droger. Ze keek hem met een glimlachje aan. 'Kom, schone man.'

Hij stond op en deed een stap dichterbij, handen voor zijn kruis. Ze trok zijn handen weg en begon zijn pik te strelen. Daar, waar de meeste mannen stinken als bokken rook hij niet onaangenaam. Ze likte met het puntje van haar tong langs de aanhechting van de voorhuid en toen hij zwaar begon te ademen nam ze hem in haar mond.

'Oh mijn God..!'

Hij kwam met een woeste kreet klaar. Ilse veegde zijn pik schoon met een tissue en stond op om haar mond te spoelen.

'Koffie?'

'Graag.'

'Wat heb je erin?'

'Een beetje melk, alsjeblieft.'

Ze schonk twee koppen vol en ging naast hem op het bed zitten. Ze dronken zwijgend hun koffie. Zijn gezicht ontspande en toen hij het kopje teruggaf leunde hij glimlachend achterover. 'Wat nu?'

'Wat denk je van gewoon recht op en neer?'

Hij legde zijn handen in haar knieholten en trok haar zachtjes naar zich toe. 'Je bent mooi. Mag ik je daar kussen?'

Wat een rare vent, dacht ze. Betaalt zonder af te dingen, citeert uit de bijbel en nu wilde hij iets wat haar klanten zelden wilden.

'Dat mag.'

Ze wilde hem wegduwen toen hij haar klit met zijn tong beroerde, maar hij deed het zo teder dat ze hem zijn gang liet gaan. Dat heb je meer gedaan, dacht ze en tot haar verbazing voelde ze een aangename opwinding. Ze

keken elkaar aan. Hij had een knaap van een erectie. Hij legde haar op het bed, duwde haar benen uit elkaar, drong bij haar binnen en kwam met een paar stoten klaar. Rare vent, dacht Ilse weer. De bruid die haar bijna verkrachtte was dezelfde als de tedere minnaar van daarnet. Hij rolde van haar af en bleef een poosje hijgend en met gesloten ogen naast haar liggen.

Ilse stond op. 'Wil je nog iets?'

'Een glas water, alsjeblieft.'

Hij lag nog steeds met gesloten ogen. Zijn gezicht was lijkkbleek. Ze vulde een glas en zette het zwijgend naast hem neer. Hij dronk het in een paar teugen leeg en zakte weer achterover. Ilse keek naar zijn witte gezicht. Hij zou toch geen hartaanval krijgen? Wat moest ze dan verdomme doen? 112 bellen?

'Gaat het wel goed?' vroeg ze.

Hij maakte een zwak gebaar en fluisterde: 'Ik moet even tot rust komen.'

'Wil je nog water?'

Hij schudde zijn hoofd. Ze schonk een kop koffie in en dronk hem leeg, leunend tegen het aanrechtje. Zijn gezicht kreeg weer kleur. Hij opende zijn ogen. Net of hij uit een andere wereld komt, dacht ze. Zou twee keer achter elkaar te veel zijn voor zo'n oude man? Hoe oud zou hij zijn? Vijftig? Zestig? Hij had een goed figuur, maar je kon zien dat zijn spieren op hun retour waren. Niet meer het strakke lijf van een jonge vent. Er kwamen hier Turken die eruitzagen als een jonge god. Kerels waarvan je je afvroeg waarom ze naar de hoeren gaan. Kerels die vielen op blond.. Net als deze man. Marilyn was al twaalf jaar dood toen Ilse geboren werd, maar zelfs in Balk waren er nog mannen die een lichtje in hun ogen kregen als haar naam viel.

Simon kwam langzaam overeind. 'Zou ik nog een kopje koffie mogen?'

'Natuurlijk. Wacht, ik maak verse. Deze is te oud.' Ze dronk snel haar kopje leeg, spoelde het om en maakte verse koffie. De koffiégeur verdreef de geur van seks.

'Hoor je die lijster? Hij heeft er zin in vanmorgen.'

Hij knikte glimlachend. Hij haalde een biljet van vijftig euro uit zijn portefeuille en legde het op het bed. 'Voor de koffie. En de overlast.'

Ilse pakte het biljet en gaf het terug. 'Lief, maar nergens voor nodig.'

Hij weerde haar hand af. 'Je bent het waard.'

Ze keek hem aan. 'Oké, maar het was echt niet nodig.' Ze borg het geld in haar tasje en schonk een kop koffie voor hem in. Opeens zag ze het voor zich: twee onbekenden die de intiemste met de gewoonste handelingen afwisselden. Dit vak was absurd.. Ze moest ermee stoppen.. Waarom kwam ze nu opeens op die gedachte? Zou het door die vent komen? Hoe komt hij aan die neus?

'Wat is er met je neus gebeurd?'

'Auto-ongeluk,' zei hij kortaf. 'Het is een raar verhaal. Misschien vertel ik het je nog wel eens, maar nu niet. Ik moet weg..'

‘Wil je niet nog een keer? Je hebt ervoor betaald.’

‘*Es ist bezahlt, es soll herunter,*’ mompelde hij. ‘Nee, ik ben echt aan mijn tax.’

Ilse verborg haar opluchting. ‘Volgende keer misschien. Waar moet je naartoe?’

‘Naar het ministerie van Landbouw. Ik heb een afspraak om halfnegen.’

‘Dan moet je opschieten.. Kom je nog eens terug?’

‘Misschien wel..’ Hij keek haar recht aan. Ilse werd een tikje onrustig onder die blik. Opeens pakte hij haar hoofd tussen beide handen en zei: ‘Je moet luisteren! Je moet luisteren! Ik heb iets vreselijks gedaan..’

‘Heb je iemand vermoord?’

‘Veel erger..’ Hij klemde zijn handen om haar hoofd en dwong haar op te kijken. ‘Ik heb iets gedaan dat honderd keer erger is dan moord..’

Ilse pakte zijn polsen en wrong haar hoofd los. ‘Ga zitten en vertel het. Of vertel het niet. De keus is aan jou. Ik weet eigenlijk niet of ik het wil weten.’

‘Ik moet het iemand vertellen! Als er iets met me gebeurt moet iemand het weten..’

‘Wat kan er nou met je gebeuren? Landbouw zit hier om de hoek.’

‘Nu of nooit.’

‘Vertel het dan maar.’ Ze legde haar hand op zijn arm en keek hem recht aan. ‘Maar als ik het niet meer wil horen, moet je stoppen, goed?’

‘Akkoord.’

Terwijl hij zich aankleedde begon hij te praten. Ze luisterde zonder hem te onderbreken. Eigenlijk begreep ze er niet veel van. Het ging over prionen en eiwitten, over resistentie en recuperatievermogen en over mutaties van virussen. Naarmate het verhaal vorderde werd het steeds technischer en moeilijker te begrijpen. Maar één ding begreep ze wel: wat hij gemaakt had kon een ramp veroorzaken.

‘Heb jij dit allemaal bedacht?’ vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb alleen de receptoren veranderd en de eiwitmoleculen opnieuw gerangschikt. Barabbas heeft het concept bedacht.’

‘Wie is Barabbas?’

‘Een collega,’ zei hij kortaf. ‘Goed, nu weet je alles.’

Ilse glimlachte. ‘Ik zou het niet na kunnen vertellen.’

Hij keek haar weer op die intense manier aan. ‘Wel onder hypnose.. Maar laten we hopen dat het nooit zover komt. Dag Ilse. Ik zal je nooit vergeten.’

‘Dag, Simon.’ Ze kuste hem licht op de lippen. ‘Ga maar gauw. En kom nog eens terug.’

Ze keek hem na toen hij de straat overstak. Aan de overkant bleef hij staan. Hij zwaaide. Ze zwaaide terug. Ze gluurde in het spiegeltje. Martina zat breeduit voor haar raam. Ilse grijnsde naar haar. Martina maakte een vulgair gebaar en grijnsde terug. Ilse schoof de gordijnen dicht en keek door een kier toen een scooter met twee mannen de straat inreed. Nieuwe klanten? Ze droegen felgekleurde helmen, leren jasjes en witte

sportschoenen. De achterste had opvallend grote voeten. Ze sloot de deur en gluurde door een kier van de gordijnen naar buiten. De lijst zat er nog. Driehonderd euro.. Ze kon vandaag vrij nemen. Wat zou ze eens gaan doen? De mannen op de scooter reden in een kalm gangetje Simon voorbij die haastig, zonder op te kijken voortliep. Aan het eind van de straat keerden ze en reden recht op hem af. Ilse hield haar adem in. Simon draaide zich om en begon te rennen. Hij liep veel sneller dan je van zo'n oude man zou verwachten, maar hij had geen schijn van kans tegen de scooter. Voor Iles raam haalden ze hem in. De man die achterop zat trok een pistool en schoot hem vijf kogels in zijn rug. Simon gilte, een geluid dat Ilse nooit zou vergeten, en viel met hulpeloos gespreide armen op de stoep. De man met het pistool schoot de laatste kogel in Simons hoofd. De scooter reed op topsnelheid de straat uit, stopte met knarsende remmen en reed weer terug. Recht op haar af! Ilse liet zich vallen en maakte zich zo klein als een muis. Ze hoorde de schoten, het krijsen van Martina en het gerinkel van haar raam dat aan diggelen ging.

Pas een hele tijd later, toen het gekreun van Martina al lang was verstomd, durfde ze op te staan. Ze gluurde naar buiten. Geen levende ziel. Zelfs de lijst was verdwenen. Ze kleepte zich aan en ging naar buiten. Simon lag aan de overkant. Zijn ogen stonden wijdopen en zijn gezicht was verstard in een afzichtelijke grimas. Ze liep terug, wankelend als een beschonkene. Martina lag naast haar stoel, in een ravage van glas. Ilse leunde tegen de deurpost. Haar hart klopte als een razende. Ze haalde diep adem om de misselijkheid te bedwingen. Toen pakte ze haar mobieltje en belde 112.

.....